

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: **M. A. B. A.**, narozený dne X
státní příslušnost Egyptská arabská republika
v ČR potenciálně bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Verčimákem
sídlem Dřevná 382/2, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretské náměstí 101/5, 118 00 Praha 1

za účasti osoby
zúčastněné na
řízení: **M. M. K.**, narozená dne X
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2024, č. j. 302617-2/2024-MZV/VO,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí ze dne 24. 5. 2024, č. j. 302617-2/2024-MZV/VO, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **9 800 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2024, č. j. 302617-2/2024-MZV/VO, jímž žalovaný na základě žádosti žalobce o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza podle § 180e odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) shledal, že rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Káhiře (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 3. 2024 ve věci žádosti žalobce o udělení víza č. X je v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Důvodem neudělení krátkodobého víza bylo obcházení zákona o pobytu cizinců žalobcem tím, že žalobce účelově uzavřel manželství s M. M. K., občankou České republiky, s cílem získat vízum k pobytu na území České republiky.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností, neboť se žalovaný nevypořádal se všemi důkazními návrhy, které žalobce předložil v rámci žádosti o nové posouzení důvodů a jež kromě pohovoru k této žádosti připojil. Uvedl, že jako důkaz navrhoval provedení opakovaného pohovoru s ním a jeho manželkou, sadu obrazových záznamů s jeho manželkou (9ks fotografií z různých období v průběhu pobytu v Egyptě), lékařské zprávy ke zdravotnímu stavu jeho otce v arabštině, čtyři čestná prohlášení včetně letenky svědkyně, prohlášení jeho manželky k zaslání zalaminovaných osobních dokladů, zalaminované matriční doklady manželky (rodný list, vysvědčení o způsobilosti uzavřít manželství, úmrtní list zesnulého manžela manželky). Dle žalobce se žalovaný vypořádal toliko s čestnými prohlášeními, která odmítl z důvodu, že vznikla až po vydání prvostupňového rozhodnutí dle §180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Stejně tak se ani jeden správní orgán nevyjádřil k doložené nájemní smlouvě a k výpisu z účtu manželky. Žalobce rovněž namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho důležitými skutkovými tvrzeními a právní argumentací. V žádosti o nové posouzení důvodů přitom konkrétně namítal, že záznam z pohovoru s ním ze dne 26. 2. 2024 není možné použít jako zákonný podklad pro zjištění skutkových okolností, správní orgán I. stupně vybral pouze dílčí a selektivní závěry v jeho neprospěch a po provedení paralelních pohovorů při podezření na účelovost manželství měl žalobce poučit o možnosti doložit doklady na podporu své žádosti.
3. Dále žalobce namítal, že spisový materiál není chronologicky uspořádán a katalogizován, značná část doložených podkladů v něm chybí. Žalobce vyjádřil pochybnost, zda obsahuje všechny podklady zaslané žalovanému, zejména zjišťování ve VIS o předchozích vízových žádostech žalobce, záznam o sebraných otiscích prstů žalobce, lékařské zprávy v arabštině o zdravotním stavu otce žalobce, letenka k čestnému prohlášení svědkyně z České republiky, tři zalaminované matriční listiny manželky (rodný list, potvrzení o způsobilosti uzavřít manželství a úmrtní list zesnulého manžela manželky). Dle žalobce tak žalovaný zatížil napadené rozhodnutí zásadní procesní vadou, která měla dopad na kvalitu zjištění skutkového stavu věci. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 3 As 150/2015-40, ze dne 29. 3. 2021, č. j. 3 Azs 35/2020-17, a ze dne 28. 12. 2016, č. j. 3 As 50/2016-35, a poznamenal, že neúplnost spisu nemůže jít k jeho tíži.
4. Uvedl, že bylo hrubě zasaženo do jeho procesních práv, neboť mu byla odejmuta možnost nahlížet do spisového materiálu ještě před vydáním napadeného rozhodnutí a nemohl uplatnit svá práva. Podotkl, že zamítnutí žádosti bylo nezákonné pro nesprávné právní posouzení a přednost by mělo mít právo účastníka nahlédnout do spisu. Žalobce připomněl, že právo na nahlédnutí do spisu je možné uplatnit i po skončení řízení, přičemž se jednalo o jeho první takovou procesní žádost a do spisu mohl nahlédnout až dne 17. 6. 2024, díky

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

čemuž měl kratší lhůtu k přípravě žaloby. Jednání žalovaného žalobce označil za rozporné se základními zásadami správního řízení obsaženými v části I. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Směrem k argumentaci žalovaného § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobce uvedl, že první výtky správního orgánu k žalobcem tvrzeným a prokazovaným skutečnostem se objevily až v prvostupňovém rozhodnutí, a tudíž na ně mohl reagovat až v nové žádosti o posouzení důvodů, kdy rovněž mohl předložit nové důkazy. Podotkl, že zákonu nijak neodporuje, pokud žalobce až v reakci na prvostupňové rozhodnutí uvede doplňující skutečnosti a navrhne další důkazy. Dle žalobce při zamítnutí jeho žádosti leželo důkazní břemeno na správním orgánu I. stupně a žalovaném, k čemuž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2022, č. j. 41 A 31/2021-69. Znemožněním doplnění žádosti o nové posouzení žalovaný tak zcela znemožnil žalobci účinně aplikovat právo dle § 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpis (dále jen „správní řád“).

5. Žalobce dále vznesl řadu námitek vůči záznamu o pohovoru s ním konaným dne 26. 2. 2024. Konkrétně namítal, že skutečnosti z něj byly vybírány v jeho neprospěch, jeho shrnutí v napadeném rozhodnutí neodpovídá reálnému průběhu pohovoru. Dále uvedl, že on tlumočnicka nežádal a po první otázce, na kterou odpověděl česky, se jej již ptali arabsky, rovněž mu bylo řečeno, že má mluvit stručně a nemohl nic rozvést. Záznam pohovoru mu byl předán v tištěné podobě jen v češtině, přestože výslovně uvedl, že česky neumí číst a psát, přičemž mu nebyla dána jiná možnost než záznam podepsat. Současně žádal o přetlumočení vytištěných listin, ale to mu taktéž nebylo umožněno. Namítal, že záznam neobdržel a podepsal jej v dobré víře, ačkoliv mu nerozuměl. Poznamenal, že pokud by věděl, že výsledek pohovoru mu bude předložen v češtině, tak měl být dopředu poučen o možnosti sehnat si tlumočení do českého jazyka. Žalobce shrnul, že zjištění skutkového stavu z pohovoru nemají žádnou váhu, neboť tento podklad trpí závažnou procesní vadou, která má vliv na zákonnost zjištěného skutkového stavu věci. Dle jeho názoru zcela zřejmě muselo dojít při záznamu pohovoru k chybám v zaznamenávání jeho odpovědí.
6. Dále žalobce namítal, že skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně. Závěr žalovaného o účelovosti jeho manželství je nesprávný a nemá oporu ve správním spisu, přičemž byl vystavěn na spekulacích a domněnkách správních orgánů, na selektivním vytržení a zdůraznění určitých částí informací či jejich zcela nesprávné interpretaci. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, uvedl, že správní orgány mají povinnost jednoznačně prokázat závěr o účelovosti manželství. Směrem ke skutkovému stavu žalobce uvedl, že závěr žalovaného, že by bez problému nezískal sám právo pobytu je pouhou spekulací, neboť mohl žádat o povolení k pobytu či dlouhodobé vízum. Uvedl, že manželka jej pravidelně finančně nepodporuje, což údajně potvrdil v průběhu pohovoru, kdy uvedl, že jej podpořila jednou, když mu poslala 1000 USD na léčbu jeho otce. Rovněž by nedávalo smysl, kdyby si v Egyptě hledal zaměstnání, když plánuje žít se svojí manželkou. Dle žalobce správní orgány při hodnocení dlouhodobosti kontaktu před sňatkem ignorovaly, že s manželkou byli od jejího návratu z Egypta takřka v denním kontaktu pomocí telekomunikačních prostředků, přičemž se jednalo o úzký kontakt. Absence společných závazků nemá dle názoru žalobce relevantní vztah k jeho žádosti, neboť za situace, kdy žalobce chce vést s manželkou rodinný život v České republice je nelogické, aby se manželé zavazovali k jakémukoliv dlouhodobému právnímu či finančnímu závazku v Egyptě. Současně žalobce jako cizinec ze třetí země může v České republice jen stěží získat úvěr nebo si společně s manželkou otevřít společný účet, jelikož doposud nemá ani krátkodobé vízum. V souvislosti s časovým odstupem upozornil, že účelovost manželství nelze hodnotit ke dni vzniku manželství, ale je třeba vztahy mezi Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

manželi posuzovat i po dobu správního řízení až do rozhodnutí žalovaného. Pokud manželství plní svůj účel nelze jej považovat za účelové, přičemž ve spise není důkaz o tom, že by manželství svoji funkci neplnilo. Žalobce rovněž popřel, že by s manželkou nedokázal komunikovat na dostatečné úrovni.

7. Za účelem zjištění skutkového stavu věci žalobce navrhl provést důkaz účastnickým výslechem sebe a výslechem jeho manželky.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Zdůraznil, že řízení o udělení krátkodobého víza je komplexně upraveno vízovým kodexem a žalobce ignoruje specifickou povahu řízení o udělení krátkodobého víza, která plně odůvodňuje předmětnou výlukou z pravidel správního řízení podle správního řádu, a to včetně řízení o žádosti o novém posouzení důvodů neudělení víza.
9. Výlukou z druhé a třetí části správního řádu nelze dle žalovaného *a priori* považovat za nevýhodu pro cizince. Dle žalovaného je při posuzování výluky nutno vzít v úvahu tři aspekty, kterými jsou mezinárodní právo, právo Evropské unie a procesní ekonomie. Poznamenal, že vrchnostenské postavení samotného zastupitelského úřadu je ve správním řízení výrazně potlačeno, což přirozeně vede k nutnosti méně formálního přístupu. Vízové řízení je proto z jedné strany neformální, ale současně musí být i striktní. Tato striktnost se v oblasti krátkodobých víz projevuje zejména institutem nepřipustnosti a v oblasti dlouhodobých víz institutem nepřijatelnosti.
10. Ve vztahu k projednávané věci je dle žalovaného podstatná okolnost, že vízový kodex ani zákon o pobytu cizinců vůbec nepředpokládají odstraňování vad žádosti ani možnost žádost doplňovat, pokud jde o oblast krátkodobých víz. Žalovaný poznamenal, že žadatel musí žádost vždy předložit kompletní se všemi předepsanými náležitostmi, a to najednou jako jeden celek, přičemž doplňování žádosti se nepředpokládá. V případě, že není žádost kompletní, tak se veškeré podklady vrací žadateli, kterému však nic nebrání žádost doplnit a kompletní ji podat znovu, což lze učinit ihned po vydání rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost o nové posouzení. Žalovaný poznamenal, že ustanovení § 180e zákona o pobytu cizinců je ve vztahu ke správnímu řádu speciální, a proto se uplatňuje přednostně.
11. K námitce žalobce směrem k uspořádání spisového materiálu žalovaný uvedl, že právní zástupce žalobce při nahlížení do spisu podepsal chronologicky uspořádaný soupis spisového materiálu spolu s očíslovanými dokumenty. Dále žalovaný uvedl, že žalobci právo na nahlížení do spisu nikdy neupíral. Z bezpečnostních, technických a personálních důvodů nelze právo na přímé nahlédnutí do spisu na zastupitelském úřadu garantovat, avšak tyto úřady žadatelům umožňují vyhotovit kopii spisu jako nahlédnutí do spisu svého druhu, a to ještě i před podáním žádosti o nové posouzení důvodů a žadatel může sken žádosti poslat svému právnímu zástupci do České republiky. Žalovanému však není známo, že by žalobce o toto usiloval. Dodal, že vízový kodex právo nahlížet do spisu vůbec nezmiňuje, zákon o pobytu cizinců jej nijak nekonkretizuje a obecná úprava obsažená v § 38 správního řádu je součástí části druhé správního řádu, která je v tomto řízení vyloučena. Z těchto důvodů není dle žalovaného přijatelné, aby si žalobce sám určoval lhůty a podmínky řízení, tedy kdy a jestli svoje podání odůvodní, kdy jej doplní a kdy a u jakého orgánu nahlédne do spisu. Případně by odůvodnění mohlo být doplňováno vícekrát, což by zjevně bylo na úkor lhůty 60 dnů stanovené odvolacímu orgánu. Rovněž by toto bylo v rozporu se zásadou, že žádosti se v řízení o krátkodobých vízech podávají najednou jako celek. Taková možnost by

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dle názoru žalovaného degradovala postavení správních orgánů vysílajícího státu, jejich vrchnostenské postavení je výrazným způsobem potlačeno.

12. Dle žalovaného uzavření sňatku v zastoupení svědčí o tom, že manželé nepřikládali tak významné události jako je uzavření manželství takový význam, jaký mu bezpochyby náleží, resp. důvody uváděné žalobcem pro nemožnost považoval žalovaný za nevěrohodné. Uvedl, že v žádosti o nové posouzení důvodů navrhl žalobce jako důkaz další výběr společných fotografií a zalaminované matriční doklady. Za primární důkazy jsou však považovány paralelní pohovory, dotazníky a dokumenty. Společné fotografie tak v zásadě slouží spíše k dokreslení situace, neboť nemohou mít takovou důkazní hodnotu. Nic ale žalobci nebránilo fotografie zastupitelskému úřadu Káhira zaslat. Dodal, že manželé měli sami na začátku řízení rozhodnout o rozsahu fotografií ze společného života a zvolit období, za které poskytnou výpisy z bankovních účtů apod.
13. K námitce žalobce, že jej měl zastupitelský úřad předvolat a současně jej upozornit, že jeho vízové žádosti nebude vyhověno, pokud nedoloží dodatečné podklady na potvrzení svého zájmu, žalovaný uvedl, že žalobce nemůže žalobce předvolat ale toliko vyzvat. Připomněl, že zastupitelský úřad nesmí podmiňovat udělení víza předložením nějakého konkrétního důkazu a rovněž na dokazování není v daném případě možné nahlížet optikou § 51 správního řádu. Důkazní návrhy žalobce tak nebylo možno akceptovat z právních ani faktických důvodů.
14. Žalovaný souhlasil s žalobcem, že každá žádost musí být posuzována individuálně, ale z bodu 16.3 sdělení Komise č. C/2023/1392 rovněž vyplývá, že členské státy mohou vycházet z předchozích analýz a zkušeností, které dokazují jasný vztah mezi prokázanými případy zneužití a určitými charakteristikami takových případů. Dle žalovaného proto nelze odhlédnout od skutečnosti, že daný případ vykazuje charakteristiky, které svědčí o určitém opakujícím se vzorci průběhu navázání vztahu a uzavření sňatku. Jedná se o kontaktování klientů, kteří v letoviscích severní Afriky tráví krátkodobou dovolenou ze strany personálu či v souvislosti s prodejem zboží a poskytováním služeb s cílem navázání vztahu, rychlého uzavření sňatku a následného získání pobytového titulu v některé zemi Evropské unie. Z poznatků zastupitelských úřadů v této oblasti plyne, že tito žadatelé bývají dobře obeznámeni se zásadami udělování schengenských víz a mají i informace o tom, jaké doklady a důkazy se od nich budou požadovat. Vzhledem k tomu, že se dotazy při pohovoru opakují, není obtížné se na ně připravit. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 2 Azs 355/2016-62 a k dokreslení situace přiložil zprávu zastupitelského úřadu Káhira ze dne 15. 5. 2024 popisující migrační trendy.
15. Dle žalovaného nájemní smlouva předložená žalobcem neprokazuje vedení společné domácnosti ani přijetí společného finančního závazku, neboť žalobce ani neprokázal, že by se na úhradě nájmu podílel. Čestná prohlášení několika třetích osob je nutno vnímat z pohledu sdělení Komise č. C/2023/1392, dle kterého není kvalita vztahu relevantní. Ostatní navržené důkazy nemají dle žalovaného přímou souvislost s indikativními kritérii stanovenými v příručce, která tvoří přílohu sdělení č. COM(2014)604.
16. Dále žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí rozebral pozitivní i negativní kritéria, která jsou relevantní pro posouzení otázky účelovosti sňatku, přičemž vyhodnotil i okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, resp. obou manželů. Napadené rozhodnutí tvoří uzavřený logicky uspořádaný celek, který vede k jednoznačnému závěru, že manželství je účelové v důsledku čehož je napadené rozhodnutí zákonné a přezkoumatelné.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Manželka žalobce sdělila, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení a vyjádřila nesouhlas s napadeným rozhodnutím. Dodala, že napadené rozhodnutí je postaveno na smyšleném základu a zasahuje do její možnosti vést manželský život s žalobcem. Navrhla, aby soud provedl výslech paní D. K. a rovněž sama je ve věci připravena vypovídat.

Posouzení věci soudem

18. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Podle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců *„cizinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá doprovázet občana Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství (...).“*
21. Pokud jde o pojem účelově uzavřeného manželství, soud uvádí, že relevantní právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců vychází z práva Evropské unie, když zákon o pobytu cizinců provádí směrnici 2004/38/ES. Při posuzování účelovosti manželství je tedy třeba dbát toho, aby citované ustanovení § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců bylo vykládáno eurokonformně, přičemž je vhodné přihlížet i k právně nezávazným aktům orgánů Evropské unie (soft law) poskytujícím bližší interpretační rámec (srov. bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 7 Azs 326/2017-21, a tam citovanou judikaturu). V případě posuzování účelovosti sňatku se jedná především o rezoluci Rady ze dne 4. 12. 1997, 97/C 382/01, o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (dále jen „rezoluce Rady 97/C 382/01“), sdělení Komise č. COM (2009) 313 final a sdělení Komise č. COM (2014) 604 final spolu s příručkou pro účelové sňatky, jež je jeho přílohou.
22. Při hodnocení účelovosti manželství tak lze vycházet z indikativních kritérií, která jsou stanovena shora uvedenými prameny evropského soft law. Podstatnými indiciemi svědčícími o účelovosti jsou podle čl. 2 rezoluce Rady 97/C 382/01 zejména skutečnosti, že *„není udržováno manželské soužití; chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství; manželé se nikdy před sňatkem neviděli; manželé se neshodnou při uvádění svých osobních údajů, důležitých osobních informací či informací o průběhu své schůzky; manželé nehovoří společným jazykem; sňatku předcházelo předání finanční částky; některý z manželů v minulosti uzavřel účelový sňatek nebo se dopustil porušení předpisů o pobytu cizinců.“* Prokazování účelovosti proto musí být nutně založeno na zjištění okolností provázejících

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

seznámení obou snoubenců, jejich svatbu a následný život (srov. body 22 a 27 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013-43).

23. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, z nichž vyplynulo, že: *„NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyládal ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“*
24. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*
25. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, k čemuž soud uvádí, že na rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza nelze klást nároky obsažené v § 68 odst. 3 a § 89 správního řádu, což plyne zejména z § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jenž vylučuje aplikaci druhé a třetí části správního řádu na v něm uvedená řízení. Tato skutečnost nicméně neznamená, že by rozhodnutí nemuselo být dostatečně odůvodněno. Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011-221, uvedl, že *„povinnost správního orgánu sdělit neúspěšnému žadateli důvody neudělení víza odpovídá nárokům, které jsou na postup správního orgánu kladeny v souvislosti s povinností respektu k ústavou zaručeným právům a zákazem diskriminace a libovůle při výkonu zákonem svěřené působnosti. Neúspěšný žadatel má legitimní právní zájem na tom, aby mu byly důvody neudělení víza sděleny. Toto sdělení totiž může mít zásadní význam pro jeho další úvahy o tom, zda lze shledané nedostatky odstranit před případným podáním nové žádosti o udělení víza. Citované ustanovení je navíc třeba vykládat v tom směru, že cizinci (...) musely být oznámeny nejen právní důvody neudělení víza, ale i konkrétní skutkové důvody a okolnosti, které vedly správní orgán k závěru, že je naplněn některý z důvodů pro neudělení víza (...).“* Nárok na informaci o důvodech neudělení víza se rovněž analogicky uplatní i na informaci o výsledku nového posouzení důvodů neudělení víza, protože žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza je specifickým opravným prostředkem, na jehož základě správní orgán znovu posuzuje, zda byly naplněny důvody pro neudělení víza (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 9 As 92/2013-41).
26. V této souvislosti zdejší soud taktéž poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.“*

normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč nemohl žalobci vyhovět. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala.

27. Žalobce namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřoval zejména ve skutečnosti, že se žalovaný nevypořádal se všemi důkazními návrhy žalobce uplatněnými v žádosti o nové posouzení důvodů. Dokazováním se žalovaný zabýval na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že považuje shromážděné důkazy za plně dostačující k přijetí závěru, že manželství bylo minimálně ze strany žadatele uzavřeno účelově a že žadatel nemá v úmyslu vést s občankou České republiky rodinný život. Dodal, že zastupitelský úřad v Káhiře je i správně vyhodnotil. Žalovaný rovněž konstatoval, že obsah pohovorů a ostatní důkazy předložené oběma manželi tvoří dostatečný podklad pro rozhodnutí správních orgánů o účelovosti uzavřeného manželství. Shledal, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a další dokazování již není nutné. K jednotlivým důkazním návrhům se žalovaný nijak nevyjádřil, pouze na str. 8 napadeného rozhodnutí uvedl: *„Součástí spisu je i čestné prohlášení paní D. K., nar. X, bytem X, ze dne 26. 3. 2024, ze kterého vyplývá, že společně s budoucími manželi strávila koncem července v pronajatém apartmánu v Port Ghalib svoji týdenní dovolenou. Ve spisu jsou založeny i čestná prohlášení dvou egyptských občanů. Všechna tato prohlášení byla podepsána až po vydání zamítacího rozhodnutí. Z tohoto důvodu nemohou být vzata v úvahu (viz. § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců).“* Jakkoliv by si soud dovedl představit podrobnější odůvodnění neprovedení důkazních návrhů žalobce, je z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný se žalobcem navrženými důkazy zabýval, avšak skutkový stav považoval za dostatečně zjištěný. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné.
28. V této souvislosti soud poznamenává, že žalovaný neprovedení důkazů čestnými prohlášeními zdůvodnil tím, že čestná prohlášení byla podepsána až po vydání zamítacího rozhodnutí, k čemuž poukázal na § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
29. Podle § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že: *„Žádost o nové posouzení důvodů podle odstavce 1 musí obsahovat údaje o tom, kdo ji podává, a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Důvodem žádosti nemohou být skutečnosti, které cizinec nedoložil nebo neuvedl v žádosti o udělení víza nebo v souvislosti s odepráním vstupu na území.“*
30. Aplikací § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 10. 2015, č. j. 5 Azs 89/2015-30, ve kterém uvedl, že *„za takové skutečnosti, které nemohou být důvodem žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza dle § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nelze považovat údaje a doklady žadatele týkající se otázek, které byly důvodem neudělení krátkodobého víza. Veškerá argumentace žalobce v žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza v nyní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.“*

posuzované věci se vztahovala výlučně k závěrům obsaženým v rozhodnutí zastupitelského úřadu. Aktivita žalobce (formou podání žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, tedy jeho obrana proti rozhodnutí o neudělení krátkodobého víza) tak byla vyvolána výlučně tím, že považoval rozhodnutí zastupitelského úřadu za stojící na nesprávném posouzení stěžejní skutkové otázky o účelovosti sňatku a na nedostatečném prokázání skutečnosti (ze strany zastupitelského úřadu), že sňatek byl uzavřen pouze účelově. [...] Nejvyšší správní soud tedy znovu zdůrazňuje, že ty skutečnosti a podklady, které žalobce spolu s žádostí o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza stěžovateli předložil, nelze považovat za skutečnosti, které žalobce nedoložil nebo neuvedl v žádosti o udělení víza (§ 180e odst. 3 vět druhá zákona o pobytu cizinců). S žádostí o udělení krátkodobého víza předložil žalobce ty potřebné (formální) doklady, které byly nezbytné, k nim zastupitelský úřad provedl s žadatelem, tedy žalobcem, a jeho manželkou pohovor, aniž v této fázi řízení dal žalobci jakkoliv najevo, že by tyto podklady, z nichž při rozhodnutí vycházel, byly nedostatečné, tedy že by měl žalobce svá tvrzení v žádosti o udělení víza dále doplňovat či dokládat. Proto pokud žalobce spolu s žádostí o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza konkrétně vytkl skutečnosti, o něž zastupitelský úřad opřel své záporné rozhodnutí, s nimiž nesouhlasil a k jejichž vyvrácení a naopak potvrzení opodstatněnosti a pravdivosti své obrany, poskytl podklady, nelze takovému postupu ničeho vytknout. Naopak vyloučení předložených podkladů, jimiž se žadatel brání negativnímu stanovisku zastupitelského úřadu vyslovenému v rozhodnutí o žádosti o udělení krátkodobého víza, by bylo popřením smyslu, pro nějž je institut žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza určen, tedy k opětovné úvaze o všech relevantních skutečnostech pro (ne)udělení krátkodobého víza.“

31. Zdejší soud se s výše uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu ztotožňuje a má za to, že uvedený závěr je aplikovatelný i na čestná prohlášení, která byla vyhotovena po datu vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť do vydání zamítavého rozhodnutí žalobce nemohl vědět, že správní orgán bude jeho sňatek hodnotit jako účelový a on si bude muset opatřit důkazy (mimo jiné čestná prohlášení) k prokázání jím tvrzených skutečností. Žalovaný tedy pochybil, když některé z žalobcem navrhovaných důkazů odmítl provést z důvodu aplikace § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců, čímž zatížil své rozhodnutí vadou podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť se jednalo o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
32. Dále se soud zabýval souborem námitek směřujících vůči správnímu spisu. Žalobce zejména namítal, že správní spis není kompletní, neboť v něm chybí část doložených podkladů.
33. Soud zjistil, že žalobce v žádosti o nové posouzení důvodů uvedl jako její přílohy obrazové záznamy sebe a své manželky, čtyři čestná prohlášení svědků, lékařské zprávy ke zdravotnímu stavu svého otce, zalamínované (znehodnocené) matriční doklady jeho manželky a letenku svědkyně paní D. K. Těmito dokumenty žalobce jednak dokládal svá tvrzení uvedená v žádosti a rovněž měli sloužit k dokreslení skutečného a nepředstíraného manželského života. Po prostudování správního spisu soud zjistil, že z výše uvedených dokumentů jsou v něm založena čtyři čestná prohlášení a fotografie žalobce a jeho manželky. Ve správním spise se však nenachází letenka svědkyně paní D. K., zalamínované matriční doklady ani lékařská zpráva otce žalobce. Součástí správního spisu je rovněž soupis spisového materiálu, jenž obsahuje prohlášení právního zástupce žalobce ze dne 17. 6. 2024, že mu bylo umožněno nahlédnout do spisu, který obsahoval shora uvedené položky. Na soupisu rovněž nejsou jako součást správního spisu uvedeny výše předmětné dokumenty, tedy letenka svědkyně paní D. K., zalamínované matriční doklady ani lékařská zpráva otce žalobce. Současně žalovaný v napadeném rozhodnutí ani ve vyjádření k žalobě nijak netvrdil, že by žalobce výše uvedené dokumenty ke své žádosti nepřipojil. Ve vyjádření

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k žalobě toliko uvedl, že mu není jasné, proč by zalaminované osobní doklady měly být použity jako důkaz a co mají vlastně dokazovat. Součástí správního spisu je i průvodní dopis zastupitelského úřadu Káhira ze den 28. 3. 2024, č. j. 1326-2/2024-MZV/KAHIKO, ve kterém zastupitelský úřad uvedl, že kopie lékařské dokumentace byly doloženy společně s žádostí o nové posouzení důvodů, nikoliv s žádostí o vízum.

34. Povinností správního orgánu je zařadit do správního spisu jakýkoliv dokument, který se vztahuje k dané věci a učinit jej tak jeho součástí. Tato povinnost vyplývá z § 17 odst. 1 správního řádu, který výslovně uvádí, že součástí spisu jsou podání (účastníka), což se z podstaty věci vztahuje i na přílohy těchto podání. Soud si je vědom skutečnosti, že § 17 správního řádu je součástí části druhé správního řádu, která se v daném řízení nepoužije, avšak § 154 správního řádu připouští přiměřené použití tohoto ustanovení i tehdy, pokud se správní řád na vízové řízení nepoužije.
35. Z výše uvedeného je zřejmé, že minimálně lékařskou zprávu o zdravotní stavu svého otce žalobce k žádosti přiložil, avšak správní orgán ji neučinil součástí správního spisu. Pokud snad některé z listin, jichž se žalobce dovolával, označených jako přílohy v žádosti o nové posouzení důvodů, žalobce spolu s žádostí nepředložil, bylo povinností žalovaného uvést tuto skutečnost do napadeného rozhodnutí, což žalovaný neučinil. Postup žalovaného tak měl za následek vadu rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
36. Soud rovněž nepřehlédl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí směrem k příslibu zaměstnání žalobce a smlouvě o budoucí pracovní smlouvě žalobce, dle kterých měl žalobce pracovat jako skladník a pracovník e-shopu u R. H., uvedl, že *„s ohledem na to, že žalobce má velmi nízkou znalost češtiny i angličtiny, je velmi obtížné si představit, že by uvedenou práci mohl skutečně plnohodnotně zastat, i pokud by provozovna/sklad dané společnosti a předmětná pracovní pozice existovala.“* K závěru o neexistenci provozovny/skladu a pracovní pozice žalovaný nejspíše dospěl na základě skutečností, které v napadeném rozhodnutí žalovaný rovněž uvedl: *„Z živnostenského rejstříku vyplývá, že tato firma sídlí na adrese Chodovlice 7, 411 15 Třebenice. Na této adrese se nachází běžný rodinný dům. Identifikační číslo provozovny je 1014702003 a provozovna sama se nachází na adrese Sovova 709/5, 412 01 Litoměřice. Na této adrese se nachází starší dvoupatrový dům, kde sídlí několik advokátních kanceláří a v přízemí se nachází běžná menší prodejna. Několik veřejně dostupných zdrojů na internetu uvádí, že uvedená firma žádné zaměstnance nemá.“* Na základě těchto skutečností, tedy žalovaný zpochybnil žalobcem předložené doklady k sjednanému zaměstnání v České republice. Žalovaný však do správního spisu nezaložil žádný podklad k těmto jím tvrzeným skutečnostem, tedy ani výpis z živnostenského rejstříku či žádný doklad z jím uváděných veřejných zdrojů, které ani nijak nekonkretizoval. Veškeré podklady, o něž správní orgán opírá své rozhodnutí, však musí být trvalou a nezměnitelnou součástí správního spisu. Závěr žalované, že žalobce nebude uvedenou práci moci vykonávat tedy nemá oporu ve správním spise.
37. Nad rámec odůvodnění soud stran správního spisu poznamenává, že ze správního spisu, jenž byl zaslán soudu, je zřejmé, že většina listin v něm obsažených, zejména z řízení před správním orgánem I. stupně, jsou kopie, nikoliv originály.
38. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, dle které mu byla odejmuta možnost nahlížet do spisu. Soud předně podotýká, že žádost o nahlížení do správního spisu žalobce uplatnil v žádosti o nové posouzení důvodů, a to z důvodu, aby byl schopen případně náležitě doplnit odůvodnění své žádosti. Žalovaný žádost žalobce o nahlížení do spisu zamítl v rámci

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť dle žalovaného žádost neměla oporu v zákoně. Uvedl, že dodatečné odůvodnění vylučuje kvalifikovanou autoremeduru zastupitelského úřadu a rovněž zkracuje lhůtu žalovaného pro vydání rozhodnutí. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě správně uvedl, že udělování krátkodobých víz dle § 20 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je upraveno přímo použitelným nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009, o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex), které je doplněno o vnitrostátní úpravu v zákoně o pobytu cizinců. Vízový kodex nikterak neupravuje otázky nahlížení do správního spisu v průběhu řízení nebo po právní moci rozhodnutí ve věci žádosti o krátkodobé schengenské vízum. Soud je však toho názoru, že samotná skutečnost, že vízový kodex nahlížení do spisu neupravuje, neznamená, že účastníci řízení, resp. jejich zástupci, takové právo nemají. Zákon o pobytu cizinců stejně jako vízový kodex právo nahlížet do spisu ve věci žádosti o krátkodobé schengenské vízum neupravuje, na druhé straně však účastníkům řízení takové právo neupírá.

39. Zákon o pobytu cizinců sice zásadně nevylučuje subsidiární použití správního řádu, nicméně jak již soud výše uvedl § 168 vylučuje použití části druhé a třetí správního řádu, mj. na řízení vedená dle § 20 zákona o pobytu cizinců. Soud tak přisvědčuje žalovanému, že v řízení o žádosti žalobce nelze ustanovení části druhé a třetí správního řádu aplikovat. Nicméně soud zdůrazňuje, že nahlížení do spisu je faktickým úkonem, který slouží účastníkovi řízení k seznámení se s veškerými podklady, jež má správní orgán v jeho věci k dispozici. Je nepochybné, že obsahem těchto podkladů jsou údaje týkající se účastníka samého. Již články 10 a 17 Listiny zakládají jednotlivci právo na ochranu osobních údajů a na informace. Žalobce může mít řadu legitimních důvodů, proč do spisu chce nahlédnout. Žalovaný současně netvrdil, že správní spis či některé v něm založené listiny podléhají zákonnému vyloučení z nahlížení. Žalobci tak bezesporu svědčí právo získat informace, které správní orgán v souvislosti s řízením o jeho žádosti uchovává. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že žalobce žádost o informace nemusel zdůvodňovat a argumentace žalovaného tedy nebyla na místě. Soud má za to, že i v této otázce lze ve smyslu § 154 správního řádu přiměřeně použít ta ustanovení správního řádu, která jsou potřebná, tudíž i § 38 správního řádu. Žalobce tak byl úkonem žalovaného zkrácen na svém právu seznámit se s obsahem správního spisu vedeným v jeho věci. Žalovaný tedy své rozhodnutí zatížil vadou podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
40. Následně se soud zabýval námitkami proti záznamu o pohovoru se žalobcem. Žalobce v žalobě i v žádosti o nové posouzení důvodů namítal, že záznam pohovoru mu byl předán pouze v češtině, přestože výslovně uvedl, že česky neumí číst ani psát. K tomuto soud uvádí, že v záznamu o provedení pohovoru se žalobcem nic takového uvedeno není a skutečnost, že žalobce neumí číst ani psát je uvedena až v žádosti žalobce o nové posouzení důvodů. Ke skutečnosti, že záznam pohovoru byl žalobci předložen pouze v češtině soud podotýká, že podle § 169 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že se písemnosti vždy vyhotovují v českém jazyce. V protokolu nebo záznamu o úkonu, při kterém nebylo jednáno v českém jazyce, zastupitelský úřad také uvede, v jakém jazyce bylo při úkonu jednáno. Ze záznamu o pohovoru vyplývá, že žalobce zcela nerozuměl již první položené otázce položené v češtině a z tohoto důvodu byl pozván tlumočník zastupitelského úřadu. V záznamu o pohovoru je rovněž uvedeno, že pohovor byl proveden v arabštině. Záznam pohovoru rovněž obsahuje podpis žalobce, přičemž soud poznamenává, že pokud žalobce se záznamem pohovoru nesouhlasil nebo jej odmítl podepsat, měl to do protokolu uvést včetně důvodů. Tato skutečnost je v protokolu uvedena včetně překladu do angličtiny. K nemožnosti uvést všechny informace, které chtěl žalobce v rámci pohovoru sdělit, soud poznamenává, že ze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

záznamu vyplývá, že na závěr pohovoru byl žalobce dotázán, zda chce k pohovoru něco dodat, na což žalobce uvedl, že je to vše, co chce říct. Je pravdou, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce po první otázce požádal o tlumočníka, avšak tato nepřesnost neměla dle soudu vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

41. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro vady řízení zrušil. Tyto vady řízení umožnily soudu rozhodnout bez jednání, ačkoli žalobce konání ústního jednání požadoval. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
42. Dalšími žalobními námitkami zejména stran skutkového stavu věci se soud již nezabýval, neboť mu nepřísluší předjímat případné závěry, které žalovaný zaujme poté, kdy odstraní výše popsané vady. Z tohoto důvodu soud rovněž neprovedl žalobcem navržené dokazování.
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 6 200 Kč za 2 úkony právní služby zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč za 2 s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 citované vyhlášky.
44. Soud dále rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. listopadu 2024

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.